

Суб'єкти права на
конституційне звернення: Фізичні особи – громадяни України
Толмачов Віктор Павлович,
Толмачова Валентина Миколаївна,
які мешкають за адресою:

КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗВЕРНЕННЯ
про офіційне тлумачення положень частини 2, 4 статті 7, частини 1 статті 8
Житлового кодексу УРСР, частини 2 статті 383 Цивільного кодексу України.

Підстава для конституційного звернення: наявність неоднозначного застосування судами України положень ч. 2, 4 ст. 7; ч. 1 ст. 8 Житлового кодексу УРСР у взаєморозумінні з ч. 2 ст. 383 Цивільного кодексу України.

Перелік статей Житлового кодексу УРСР та Цивільного кодексу України, тлумачення яких має бути дано Конституційним Судом України:

- **Частина 2 статті 7 Житлового кодексу УРСР:**

«Непридатні для проживання жилі будинки і жилі приміщення переобладнуються для використання в інших цілях або такі будинки зносяться за рішенням виконавчого комітету обласної, міської (міста республіканського підпорядкування) Ради народних депутатів».

Необхідність тлумачення ч. 2 ст. 7 ЖК УРСР потрібна для з'ясування компетенції виконавчого комітету Сумської міської ради при вирішенні питання щодо переведення житлових приміщень у категорію нежитлових.

- **Частина 4 статті 7 Житлового кодексу УРСР:**

«Порядок обстеження стану жилих будинків з метою встановлення їх відповідності санітарним і технічним вимогам та визнання жилих будинків і жилих приміщень непридатними для проживання встановлюється Радою Міністрів Української РСР».

Необхідність тлумачення ч. 4 ст. 7 ЖК УРСР потрібна для з'ясування питання, чи поширюється ця норма на житлові будинки та житлові приміщення приватного житлового фонду.

- **Частина 1 статті 8 Житлового кодексу УРСР:**

«Переведення придатних для проживання жилих будинків і жилих приміщень у будинках державного і громадського житлового фонду в нежилі, як правило, не допускається. У виняткових випадках переведення жилих будинків і жилих приміщень у нежилі може здійснюватися за рішенням органів, зазначених у частині другій статті 7 цього Кодексу».

Необхідність тлумачення ч. 1 ст. 8 ЖК УРСР потрібна для з'ясування питання, чи поширюється ця норма на житлові будинки та житлові приміщення приватного житлового фонду.

• **Частина 2 ст. 383 Цивільного кодексу України:**

«Власник квартири може на свій розсуд здійснювати ремонт і зміни у квартирі, наданій йому для використання як єдиного цілого, - за умови, що ці зміни не призведуть до порушень прав власників інших квартир у багатоквартирному житловому будинку та не порушать санітарно-технічних вимог і правил експлуатації будинку».

Необхідність тлумачення ч. 2 ст. 383 ЦК України потрібна для з'ясування питання, чи передбачає ця норма, зокрема здійснення змін у квартирі, можливість переведення житлового приміщення в категорію нежитлового, чи ця можливість передбачається іншими нормами.

Обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень законів України:

Отже, необхідність офіційного тлумачення викликана такими обставинами.

Ми є співвласниками квартири № 1 по вул. _____ в м. _____ з 2002р.
У 2011р. квартиру № 2 по вул. _____ в м. _____ купила _____

З весни 2012р. _____ стала займатися переводом своєї житлової квартири № 2 по вул. _____ в м. _____ в нежитлове приміщення.

Питання переведення житлових приміщень в нежитлові в м. _____ регламентується «Порядком надання дозволу на перепланування та/або переобладнання житлових та нежитлових приміщень; переведення нежитлових приміщень у категорію житлових; житлових будинків квартирного типу у будинки садибного типу, а також переведення житлових будинків і житлових приміщень у нежитлові», затвердженим рішенням виконавчого комітету міської ради від 26 жовтня 2011 року № _____

18 вересня 2012р. виконавчий комітет _____ міської ради прийняв рішення № _____ яким дозволив _____ перевести житлову квартиру № 2 по вул. _____ в м. _____ в нежитлове приміщення.

Рішення виконкому в частині надання дозволу _____ на переведення житлової квартири № 2 по вул. _____ в м. _____ вважаємо незаконним, оскільки дане рішення суперечить нормам діючого законодавства та порушує наші права, що є неприпустимим відповідно до ч. 2 ст. 383 ЦК України.

По-перше, за станом здоров'я Толмачова В.М. страждає на бронхіальну астму, тому розміщення поруч з нашою квартирою нежитлового приміщення негативно відображається на стані її здоров'я. При виконанні ремонтних робіт _____ використовувала будівельні матеріали та фарби, в зв'язку з чим у Толмачової В.М. виникла алергічна реакція і вона була вимушена звертатися за медичною допомогою. Ст. 3 Конституції України передбачено, що «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю», але на це, нажаль, ніхто не хоче звертати увагу.

Так, в нежитловому приміщенні, без згоди решти мешканців житлового будинку, в будь-який час, може розміститися магазин, перукарня, кафе, майстерня тощо, сусідство з якими призведе до порушення житлових прав, а саме запахи продуктів, миючих засобів, підвищений рівень шуму з 8-00 до 23-00 год. і вже при такому варіанті нічого не можна бути вдіяти, окрім як не вилазити з судів, доводячи порушення своїх прав. Ми купили квартиру № 1 тільки тому, що квартира № 2 була вже суміжна з нежитловим приміщенням, оскільки в квартирі № 3 була розташована перукарня, що для нас було не прийнятним. Таким чином, ми прожили в своїй квартирі 9 років, а в 2012р., місцева влада, за заявою примушує нас бути поряд з нежитловим приміщенням і терпіти всі негаразди, від чого ми так позбувалися при виборі та купівлі своєї квартири.

По-друге, квартира № 2 по вул. _____ в м. _____ є житловою квартирою і ніяких підстав для переведення в нежитлове приміщення відповідно до норм

законодавства не має. Необхідність переведення житлової квартири в нежитловий фонд не обумовлюється винятковістю, крайньою необхідністю чи іншими надзвичайними обставинами.

У даному випадку, жодної із цих обставин у _____ не існувало на момент переведення житлової квартири в нежитлове приміщення. Переведення квартири в нежитлове приміщення було здійснено лише за її бажанням, що не є підставою для прийняття такого рішення. Лише бажання власника квартири не є винятковим випадком у розумінні статті 8 Житлового кодексу УРСР.

Наш будинок був побудований ще у 1960 році. Під фундаментом будинку близько пролягають ґрунтові води, а до того ж в 2011р. склалася аварійна ситуація в будинку, в результаті прориву центрального водогону, і вода пішла під фундамент нашого будинку, у зв'язку з чим, після настання різкого похолодання дала тріщину несуча стіна будинку. При виконанні _____ робіт по переплануванню приміщення, роботи щодо окремого виходу, то такі дії та роботи можуть призвести до погіршення технічного стану всього будинку, оскільки в будинку вже більш ніж 50 років ніякого капітального ремонту не провадилося. Зараз у ЗМІ забагато повідомлень щодо обвалення будинків, яким більш ніж 40 років і будь-які капітальні перебудови та часткове руйнування несучих стін для перепланування може призвести до руйнування всього житлового будинку.

Відповідно до ст. 8 ЖК України, переведення придатних для проживання жилих будинків і жилих приміщень у будинках державного і громадського житлового фонду в нежилі, як правило, не допускається. У виняткових випадках переведення жилих будинків і жилих приміщень у нежилі може здійснюватися за рішенням органів, зазначених у частині другій статті 7 цього Кодексу.

Згідно ч. 2 ст. 7 ЖК УРСР непридатні для проживання житлові будинки і житлові приміщення переобладнуються для використання в інших цілях або такі будинки зносяться за рішенням виконавчого комітету обласної міської/міста республіканського підпорядкування/ради народних депутатів.

Частиною 4 ст. 7 ЖК УРСР передбачено, що «Порядок обстеження стану жилих будинків з метою встановлення їх відповідності санітарним і технічним вимогам та визнання жилих будинків і жилих приміщень непридатними для проживання встановлюється Радою Міністрів Української РСР».

Згідно ч. 6 ст. 4 Житлового кодексу УРСР житловий фонд включає в тому числі і жилі будинки (частини будинків), квартири, що належать громадянам на праві приватної власності (приватний житловий фонд), тому, на нашу думку, положення ст. 7 та 8 ЖК УРСР щодо переведення житлових приміщень в категорію нежитлових, поширюється на всі житлові фонди.

За захистом своїх прав ми звернулися до суду.

06 серпня 2013р. _____ районним судом м. _____ була проголошена постанова по справі № _____ за адміністративним позовом Толмачова В.П., Толмачової В.М. до виконкому _____ міської ради, 3-ї особи: Проектний інститут «Укооппроект» філіалу дочірнього підприємства Укоопспілки, _____, про визнання рішення частково не чинним, згідно якої наші позовні вимоги були задоволені і було визнано частково не чинним рішення виконавчого комітету _____ міської ради № _____ від 18.09.2012 р. в частині надання дозволу _____ на переведення житлової квартири № 2 по вул. _____

_____ в м. Суми в нежитлове приміщення та скасовано рішення в цій частині.

Не погодившись з постановою суду першої інстанції, Виконавчий комітет міської ради, як відповідач по справі та 3-я особа – _____ подали на неї апеляційну скаргу.

15 жовтня 2013 року колегією суддів _____ апеляційного адміністративного суду була прийнята постанова, згідно якої постанова _____ районного суду м. _____ від 06.08.2013 р. по справі № _____ була скасована та прийнята нова постанова, згідно якої у задоволенні нашого позову було відмовлено.

В зв'язку з прийняттям судом такого рішення, ми звернулися з касаційною скаргою на постанову апеляційного адміністративного суду від 15 жовтня 2013 року по справі № з вимогою щодо її скасування та залишення в силі постанови Зарічного районного суду м. від 06 серпня 2013 року по справі № , яка ухвалена згідно із законом та була помилково скасована судом апеляційної інстанції.

30 січня 2014 року колегією суддів Вищого адміністративного суду України по справі була прийнята ухвала, згідно якої наша касаційна скарга була відхилена, а постанова апеляційного адміністративного суду від 15 жовтня 2013 року залишена без змін.

Відповідно до ст. 237 КАС України ми звернулися до Верховного суду України із заявою про перегляд судових рішень.

17 червня 2014 року колегія суддів судової палати в адміністративних справах Верховного суду України винесла постанову, згідно якої в задоволенні нашої заяви було відмовлено.

При цьому, просимо звернути увагу на те, що колегія суддів Верховного суду України навіть не обґрунтувала чому вона погодилася як з рішенням касаційної інстанції по нашій справі так і з рішеннями касаційної інстанції, які ми надали на підтвердження неоднакового застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права, по яких були ухвалені різні за змістом судові рішення.

На нашу думку так і залишилося неоднакове застосування судами касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права, зокрема ч. 2, 4 ст. 7, ч. 1 ст. 8 Житлового кодексу УРСР, частини 2 статті 383 Цивільного кодексу України, що є неприпустимим, оскільки згідно ст. 8 Конституції України, в Україні визнається і діє принцип верховенства права, тому повинно бути однакове застосування норм діючого законодавства.

Наявність неоднозначного застосування положень:

Так, в Ухвалою колегії суддів Вищого адміністративного суду України від 24 квітня 2012 р. по справі К/9991/37575/11 (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/23812601>) за касаційною скаргою ОСОБА_1 на постанову Краматорського міського суду Донецької області від 27 червня 2007 року та ухвалу Донецького апеляційного адміністративного суду від 24 травня 2011 року у справі № 2а-73/07/0528 за позовом ОСОБА_5, ОСОБА_3, яка діє в своїх інтересах та в інтересах неповнолітньої дочки ОСОБА_4 до виконавчого комітету Краматорської міської ради Донецької області, управління архітектури та містобудування м. Краматорська Донецької області, третя особа ОСОБА_1 про визнання неправомірними та скасування рішень виконавчого комітету, на яку ми посилалися при поданні заяви на перегляд судових рішень, касаційна скарга ОСОБА_1 залишена без задоволення, а постанова Краматорського міського суду Донецької області від 27 червня 2007 року та ухвала Донецького апеляційного адміністративного суду від 24 травня 2011 року - без змін.

Згідно цієї ухвали, колегія суддів Вищого адміністративного суду України погоджується з висновками судів першої і апеляційної інстанцій, тому як відповідно до п.п. 1, 9 ч. 3 ст. 2 КАС України у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті вони на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, та, зокрема, з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення.

Як далі зазначено в ухвалі: «Згідно ч. 2 ст. 7 ЖК України непридатні для проживання житлові будинки і житлові приміщення переобладнуються для використання в інших цілях або такі будинки зносяться за рішенням виконавчого комітету обласної міської/міста республіканського підпорядкування/ ради народних депутатів.

Враховуючи наведену законодавчу норму, суди вірно зазначили, що надавши рішенням № 80 від 03.03.2004 р. дозвіл на виконання будівельно-монтажних робіт з реконструкції квартири під дизайн студію жіночого одягу, з організацією окремого входу та благоустроєм

прилеглої території та перевівши в нежиле приміщення квартиру, виконком Краматорської міської ради, перевищив повноваження надані чинним законодавством, так як у частині другій ст. 7 ЖК України виконавчі комітети рад/міст не республіканського підпорядкування/ не визначені, як органи, за рішенням яких має здійснюватися переведення жилих будинків і жилих приміщень у нежилі.

Відповідно до ст. 8 ЖК України переведення придатних для проживання жилих будинків і жилих приміщень у будинках державного і громадського житлового фонду (статті 4, 5 ЖК) у нежилі допускається у виняткових випадках за рішенням виконкому обласної, міської (у містах республіканського підпорядкування) ради, що передбачене ч. 2 ст. 7 ЖК України.

Тобто, Житловим кодексом чітко визначений порядок переведення жилих приміщень у нежилі, а саме, що правом переведення жилих приміщень в нежилі наділені виключно виконавчі комітети обласної міської/міста республіканського підпорядкування/ ради народних депутатів. Краматорська міська рада не є містом республіканського підпорядкування. Суди попередніх інстанцій встановлена відсутність делегування повноважень від Донецької обласної ради відповідачу.

Згідно ч. 2 ст. 7 ЖК України переведення жилих будинків і жилих приміщень у нежилі здійснюється за рішенням органів, які виконують функції виконавчих органів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських рад, а саме: актами Ради міністрів Автономної Республіки Крим, обласних державних адміністрацій, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій.

Міські ради в інших містах (крім м. Києва та м. Севастополя) відповідно до Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" не мають повноважень щодо переведення жилих приміщень з житлового фонду в нежилі.

Аналізуючи вищенаведені законодавчі норми колегія суддів вважає обґрунтованими висновки судів попередніх інстанцій, що спірні рішення прийняті виконавчим комітетом Краматорської міської ради без законних на те підстав з перевищенням повноважень».

При розгляді нашої заяви про перегляд судових рішень, колегія суддів судової палати в адміністративних справах Верховного суду України навіть не взяла до уваги це рішення касаційної інстанції та в своїй постанові від 17.06.2014 р. зазначила, що «Вказані норми не передбачають обмежень у переведенні в нежилі приміщення для непромислового виробництва жилих приміщень приватного житлового фонду, а тому наведені у заяві доводи про те, що суд у справі, що розглядається, неправильно застосував статті 7, 8 ЖК та статтю 30 Закону № 280/97-ВР, є безпідставними».

При таких обставинах, за однією справою, а саме від 24.04.2012р. позивач відновив своє порушене право і рішення виконкому було визнано не чинним та скасовано, а в нашому випадку, при розгляді касаційної скарги, колегія суддів Вищого адміністративного суду України у своїй ухвалі від 30.01.2014 р. вказує, що вона погоджується з висновком суду апеляційної інстанції про те, що: «Скасовуючи постанову суду першої інстанції та ухвалюючи нову постанову про відмову в задоволенні позову, апеляційний суд виходив з того, що спірне рішення відповідач прийняв в межах повноважень».

При цьому, колегія суддів касаційної інстанції в ухвалі від 30.01.2014 р. приходять до суперечливих висновків, посилаючись на пункт 3 Указу Президента України від 24.07.1995 № 640/95 «Про обласні, Київську та Севастопольську міські, районні, районні у містах Києві та Севастополі державні адміністрації, де зазначено, що «державні адміністрації є правонаступниками виконавчих комітетів відповідних Рад щодо зобов'язань, прав та обов'язків».

Таким чином, виходячи з норм вищенаведеного Указу Президента України, не зрозуміло на підставі якої правової норми виконавчі органи міської ради привласнили собі повноваження щодо переведення житлових приміщень у категорію нежитлових, якщо правонаступником виконавчого комітету обласної ради є обласна державна адміністрація, яка не приймала жодного рішення щодо переведення житлової квартири, яка належить до категорії нежитлового приміщення?

Відповідно до ст. 71 КАС України, в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача, якщо він заперечує проти адміністративного позову.

В матеріалах справи відсутні будь-які докази того, що правонаступником обласної ради були передані чи делеговані виконавчому комітету міської ради повноваження, передбачені ст. 30 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», зокрема щодо переведення житлового приміщення в категорію нежитлового приміщення.

Таким чином, посилення колегії суддів Вищого адміністративного суду України у своїй ухвалі від 30.01.2014 р. та колегії суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного суду України в постанові від 17.06.2014 р. на відповідність дій виконавчого комітету міської ради нормам ст. 30 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» на нашу думку не відповідає пункту 3 Указу Президента України від 24.07.1995 № 640/95, оскільки відсутня правова норма щодо передачі повноважень відносно переведення житлових приміщень у категорію нежитлових.

По іншій справі, ухвалою колегії суддів Вищого адміністративного суду України в складі суддів Бим М.Є., Калашнікової О.В., Леонтович К.Г. від 17 січня 2013 року (справа № К/9991/23138/12) (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/28835392>) за касаційною скаргою ОСОБА_1 на постанову Донецького апеляційного адміністративного суду від 28 лютого 2012 року у справі № 2а-1513/11/0518 за позовом ОСОБА_1 до виконавчого комітету Жданівської міської ради Донецької області про визнання неправомірними дій та зобов'язання вчинити певні дії, касаційна скарга була відхилена, а постанова Донецького апеляційного адміністративного суду від 28 лютого 2012 року залишена без змін.

В цій ухвалі від 17.01.2013 р. зазначено, що «Судами першої та апеляційної інстанції встановлено що, згідно витягу про реєстрацію права власності на нерухоме майно від 21.01.2010 р., виданого Бюро технічної інвентаризації м. Кіровське та зареєстрованого за № 980 в книзі № 4, позивач ОСОБА_1 є власником квартири АДРЕСА_1. Згідно акту обстеження жилої квартири за адресою: АДРЕСА_1 складеного комісією виконавчого комітету Жданівської міської ради 20 жовтня 2011 року, в переводі даної жилої квартири у нежитловий фонд ОСОБА_1 – відмовлено».

Тобто, суд касаційної інстанції, при розгляді цієї справи визнав правильним врахування акту обстеження жилої квартири, складеного комісією виконавчого комітету Жданівської міської ради 20 жовтня 2011 року, який був складений відносно квартири, яка належала Особі-1 на праві власності.

До такої ж думки прийшла і колегія суддів Вищого адміністративного суду України в складі суддів: Черпницької Л.Т., Розваляєвої Т.С., Маслія В.І. розглядаючи адміністративну справу № К/9991/41710/11 (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/35549076>) за касаційною скаргою ОСОБА_4 на постанову Севастопольського апеляційного адміністративного суду від 11 травня 2011 року у справі №2а-56/11 за позовом ОСОБА_4 до Виконавчого комітету Сімферопольської міської ради Автономної Республіки Крим про визнання відмови необґрунтованою.

Ухвалою вищевказаної колегії суддів від 21 листопада 2013 року, касаційна скарга ОСОБА_4 відхилена, а постанова Севастопольського апеляційного адміністративного суду від 11 травня 2011 року - залишена без змін.

В цій ухвалі суду касаційної інстанції також робиться посилення на те, що: «За технічним паспортом квартири по АДРЕСА_1 та витягом про реєстрацію права власності на нерухоме майно, нерухомість, яка належить позивачу є житловим приміщенням. Крім того, згідно акту № 238 від 13.12.2006 обстеження стану житлового будинку (житлового приміщення), належного позивачу з ціллю встановлення його відповідності санітарним та технічним вимогам та визнання житлового будинку (житлового приміщення) непридатним для

проживання, житловий будинок літ. "А" по АДРЕСА_1 відповідає вимогам ДБН 360-92 "Садибна забудова", можливо визначити у якості житлового будинку садибного типу».

При розгляді цієї справи суд касаційної інстанції також визнав правильним врахування акту обстеження житлового будинку, належного позивачу з ціллю встановлення його відповідності санітарним та технічним вимогам та визнання житлового будинку (житлового приміщення) непридатним для проживання.

Просимо звернути увагу суду на те, що при вирішенні виконавчими комітетами питання щодо непридатності для проживання в житловому приміщенні і переведенні його до статусу нежитлового, виконавчими комітетами робилися обстеження на відповідність цих житлових приміщень санітарним та технічним вимогам.

В даному випадку напрошується питання: «А за якою процедурою провадиться вищевказані обстеження та якою нормою законодавства це взагалі врегульовано?»

На нашу думку, це питання врегульовано Положенням про порядок обстеження стану жилих будинків з метою встановлення їх відповідності санітарним і технічним вимогам та визнання жилих будинків і жилих приміщень непридатними для проживання, затверджене постановою Ради Міністрів УРСР від 26 квітня 1984 р. N 189.

По нашій справі, ми вважаємо, що суд першої інстанції вірно в своїй постанові від 06.08.2013 р. вказав, що при вирішенні питання щодо переведення житлових приміщень в нежитлові треба керуватися Постановою РМ УРСР № 189 від 26 квітня 1984р. «Про порядок обстеження стану жилих будинків з метою встановлення їх відповідності санітарним та технічним вимогам та визнання жилих будинків і жилих приміщень непридатними для проживання», яка є чинною на даний момент на підставі Постанови Верховної Ради України від 12 вересня 1991 року N 1545-ХІІ «Про порядок тимчасової дії на території України окремих актів законодавства Союзу РСР», згідно якої на території України застосовуються акти законодавства Союзу РСР з питань, які не врегульовані законодавством України, за умови, що вони не суперечать Конституції і законам України.

Проте, колегія суддів Вищого адміністративного суду України в ухвалі від 30.01.2014 року погодилася з висновком суду апеляційної інстанції, в якому зазначено, що «оскільки квартира № 2 по вулиці _____ в м. _____ належить _____ на праві приватної власності, то на дані правовідносини не розповсюджується дія Положення про порядок обстеження стану жилих будинків з метою встановлення їх відповідності санітарним і технічним вимогам та визнання жилих будинків і жилих приміщень непридатними для проживання, затверджене постановою Ради Міністрів УРСР від 26 квітня 1984 р. N 189».

Висновки суду апеляційної інстанції, з якими погодилася колегія суддів касаційної інстанції про те, що дія Положення не розповсюджується на правовідносини, пов'язані з обстеженням приватного житлового фонду, на нашу думку, є помилковими тому що, відповідно до ч. 7 ст. 9 КАС України, у разі відсутності закону, що регулює відповідні правовідносини, суд застосовує закон, що регулює подібні правовідносини (аналогія закону). Таке ж положення передбачено і ст. 8 ЦК України щодо аналогії закону.

Таким чином, знову ж таки вбачається неоднакове застосування судом (судами) касаційної інстанції одних і тих самих норм матеріального права.

Враховуючи, що офіційним тлумаченням вважається діяльність компетентного органу державної влади щодо з'ясування і роз'яснення волі законодавця, матеріалізованої в нормі права, керуючись Законом України «Про Конституційний Суд України»,

ПРОСИМО:

1. Надати офіційне тлумачення частини 2 статті 7 Житлового кодексу УРСР: «Непридатні для проживання жилі будинки і жилі приміщення переобладнуються для використання в інших цілях або такі будинки зносяться за рішенням виконавчого комітету обласної, міської (міста республіканського підпорядкування) Ради народних депутатів»,

зокрема роз'яснивши чи входить до компетенції виконавчих комітетів міської ради (не республіканського підпорядкування) прийняття таких рішень.

2. Надати офіційне тлумачення частини 4 статті 7 Житлового кодексу УРСР: «Порядок обстеження стану жилих будинків з метою встановлення їх відповідності санітарним і технічним вимогам та визнання жилих будинків і жилих приміщень непридатними для проживання встановлюється Радою Міністрів Української РСР», зокрема роз'яснивши чи поширюється ця норма на житлові будинки та житлові приміщення приватного житлового фонду.

3. Надати офіційне тлумачення частини 1 статті 8 Житлового кодексу УРСР: «Переведення придатних для проживання жилих будинків і жилих приміщень у будинках державного і громадського житлового фонду в нежилі, як правило, не допускається. У виняткових випадках переведення жилих будинків і жилих приміщень у нежилі може здійснюватися за рішенням органів, зазначених у частині другій статті 7 цього Кодексу», зокрема роз'яснивши чи поширюється ця норма на житлові будинки та житлові приміщення приватного житлового фонду.

4. Надати офіційне тлумачення частини 2 статті 383 Цивільного кодексу України «Власник квартири може на свій розсуд здійснювати ремонт і зміни у квартирі, наданій йому для використання як єдиного цілого, - за умови, що ці зміни не призведуть до порушень прав власників інших квартир у багатоквартирному житловому будинку та не порушать санітарно-технічних вимог і правил експлуатації будинку», зокрема роз'яснивши чи передбачає ця норма, зокрема здійснення змін у квартирі, можливість переведення житлового приміщення в категорію нежитлового.

Додаток: звернення з додатками – 2 екз.;

«05» листопада 2014 р.

В.П. Толмачов

В.М. Толмачова